

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **T. A. N.**, zastoupen JUDr. Vladimírem Kašparem, advokátem, se sídlem Na Poříčí 116/5, Liberec 2, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, **za účasti:** D. T. N., zastoupena JUDr. Vladimírem Kašparem, advokátem, sídlem Na Poříčí 116/5, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-19606-2/ČJ-2014-930310-V231 ze dne 25. 2. 2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 2 A 21/2015 – 38 ze dne 6. 5. 2015, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2015, č. j. 2 A 21/2015 – 38, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále „stěžovatel“) napadá rozsudek Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) ze dne 6. 5. 2015, č. j. 2 A 21/2015 - 38 (dále „napadený rozsudek“), jímž městský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2015, č. j. CPR-19606-2/ČJ-2014-930310-V231 (dále „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 14. 10. 2014, č. j. KRPA-160941-41/ČJ-2014-000022, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno (dále „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců.

Stěžovatel v kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. K tomu uvedl, že ačkoli podání žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění má odkladný účinek přímo ze zákona, u kasační stížnosti tomu tak není. Avšak i řízení o kasační stížnosti může mít skutečné a velmi intenzivní dopady do soukromého a rodinného života stěžovatele. Bez přiznání odkladného účinku kasační stížnosti reálně hrozí, že stěžovatel bude na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění muset opustit Českou republiku, vynaložit značné náklady na cestování a zajištění ubytování v zemi původu, což mu již nebude nahrazeno, ani pokud by Nejvyšší správní soud posléze kasační stížnosti vyhověl. Bude tak nepochybně zcela zásadně zasaženo do rodinného a soukromého života stěžovatele, který má se svou ženou na území České republiky rodinné, sociální a pracovní zázemí a vychovávají zde ve společné domácnosti nezletilého potomka. Ze všech těchto důvodů by stěžovateli výkon rozhodnutí o správním vyhoštění způsobil nenahraditelnou újmu, když přitom přiznání

odkladného účinku kasační stížnosti se nijak nedotkne práv třetích osob a zcela nepochybně není ani v rozporu s veřejným zájmem.

Žalovaný k tomuto návrhu uvedl, že s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí, neboť jak stěžovatel, tak jeho manželka jsou v projednávaných věcech (pozn. Nejvyšší správního soudu: manželka taktéž brojila proti napadenému rozhodnutí žalobou, ta byla usnesením městského soudu odmítnuta a následně bylo toto usnesení ke kasační stížnosti manželky stěžovatele zrušeno a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení) zastoupeni stejným advokátem, který je i nadále může na základě plné moci na odborné úrovni zastupovat, tudíž jejich osobní přítomnost na území České republiky není po dobu řízení o kasační stížnosti nezbytná.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelův návrh je důvodný a **kasační stížnosti odkladný účinek přiznal.**

Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), „*kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se použije přiměřeně.*“ Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. „*soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*“

Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

K první podmínce Nejvyšší správní soud uvádí následující. Již ze samotné povahy rozhodnutí o správním vyhoštění je újma, hrozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá. Uložené správní vyhoštění a povinnost cizince vycestovat z České republiky totiž představují zásah do práva na respektování rodinného, či alespoň soukromého života ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak k čl. 8 Úmluvy uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25 (veškerá zde uváděná judikatura je dostupná na www.nssoud.cz), „[z] tohoto ustanovení kromě substantivních negativních a pozitivních závazků vyplývají i závazky procedurální. Zásady do zájmů chráněných článkem 8 Úmluvy totiž musí vyplývat z rozhodovacího procesu, který je spravedlivý, a poskytuje dostatečný respekt k zájmům vyplývajícím z práva na respektování soukromého a rodinného života (srov. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 10. 5. 2001, T. P. a K. M. proti Spojenému království, stížnost č. 28945/95, bod 72, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 25. 9. 1996, Buckley proti Spojenému království, stížnost č. 20348/92, bod 76). Osobám, do jejichž práv je v určitém řízení zasaženo, musí být dostatečným způsobem umožněno v tomto řízení chránit své zájmy. V tomto ohledu proto existuje určitá provázanost mezi článkem 8 Úmluvy a zárukami, která garantuje právo na spravedlivý proces dle článku 6 Úmluvy (viz Kmec, J.; Kosař, D.; Kratochvíl, J.; Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 887).“

Přitom Nejvyšší správní soud má za to, že „*může být pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces nezbytné, aby stěžovatel mohl zůstat na území ČR do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Byť je stěžovatel v tomto řízení, jak požaduje soudní řád správní, zastoupen advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd.*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100).

pokračování

Stěžovatel uvedenou újmu tvrdil a Nejvyšší správní soud jak ze soudního, tak ze správního spisu ověřil, že tato újma je reálná.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedená újma je nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. To, že by přiznání odkladného účinku v tomto případě mohlo jiným osobám způsobit jakoukoliv újmu, nelze dovozovat bez dalšího (nic takového ostatně žalovaná ani netvrdila). První podmínka je tak splněna.

K druhé podmínce zdejší soud uvádí následující. Jak vyplývá z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu brozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážít intenzitu brozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008-131, č. 1698/2008 Sb. NSS).“ Nejvyšší správní soud však neshledal, že by v daném případě bylo posečkání s výkonem rozhodnutí o správním vyhoštění v rozporu s důležitým veřejným zájmem; žalovaná ostatně ani žádný veřejný zájem netvrdila. Stěžovatel nebyl vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, veřejného pořádku či zdraví, nýbrž z důvodu, že na území ČR pobýval bez platného oprávnění k pobytu. V této skutečnosti samo o sobě nelze shledat ohrožení důležitého veřejného zájmu. Druhá podmínka je tudíž také naplněna.

Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že jsou splněny obě podmínky pro přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud připomíná, že k tomu, aby přiznání odkladného účinku mohlo v tomto případě naplnit jeho smysl, který spočívá v oddálení nepříznivých důsledků napadeného správního rozhodnutí ve vztahu ke stěžovateli, je třeba odkladný účinek vztahovat nejen k napadenému rozsudku, nýbrž současně také k napadenému rozhodnutí a stejně tak i k prvoinstančnímu rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 – 96).

Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 26/2005 - 76 ze dne 4. 10. 2005, č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu